

ДНЕВНИК НА МАРТЕНСКИТЕ МУЗИКАЛНИ ДНИ

ПОД ЗНАКА НА ВИСОКИЯ ПРОФЕСИОНАЛИЗЪМ

жимия виенски майстор. От солдата — лауреата на международни конкурси Георги Бадев. — очаквахме много: за него говореше втората премия от трънния конкурс „Монреал 1966“, раятищата популярност на името му, нареждащо се вече сред тези на най-първите ни цигуларци. Но изпълнението на младия музикант без друго надмина и най-щедрите очаквания! Надживявал абсолютно грижата за техническите проблеми, достигнал до звук, еднакво далечен и на аскетизма, и на разкоша, музикалистът с будна мисъл и топло сърце, Бадев „продаваше“ всяка нота от концерта по невата на златото. Демонстрираната от него широта на музикалната култура не ни позволява да го наредем сред обикновените виртуози, той е по-скоро „свищещ музикант“. Трябва да съжаляваме, че сме го слушали в Русия твърде малко...

Следвайки хубавите традиции на Мартенския фестивал, и в тази си програма симфоничните филхармонисти ни поднесоха ново българско произведение. Това беше прозвучалата за пръв път в София една преди петнадесет дни Втората симфония от нашия артист Марин Големинев. По признание на самия автор, тук той прави крачка към обновяване, обогатяване на своя музикален език. Постиганията му в това отношение са безспорни. Без да възприема крайните изразни средства на антикласическото декадентско изкуство, той

употребява изострен хармоничен език, богата из сорпиза ритмика и осезаема тембрана палитра. Трудно е да се даде цялостна оценка на едно произведение от първо слушане, но наличието на остра проблемност и ярла философска концепция в Симфонията стана ясно за всеки. Първата част е наситена с много динамика и конфликтност, втората е област на затлъбчени размисли; драматургичен център на Симфонията е третата част, която от все още мрачно изходно състояние, чрез контрастна епизоди, отвежда към оптимистичен завършек. Трудната партитура на Големинев бе изпълнена безупречно. От личният ансамбъл и точният баланс, значителното индивидуално майсторство на всеки член на изтъкнатия наш оркестър обуслови еднакво убедителното звучене както в солите, така и в „туттийните“ места.

Достоеен финал на концерта беше първата сюита от балета „Ромео и Жулиета“ от Сергей Прокофиев. Стиловите особености на тази класична за XX век музика бяха доловени без остатък от засл. артист Добрич Петков. Може би кантателните епизоди биха спечелили от един по-разгърнат, по-сочен, по руски нашевен тон, но Петков предпоще да запази неумолимата логика на звуковия баланс и последователността в градирането. Софийската филхармония намери в Прокофиевата творба отлична

възможност да се покаже в велики си блясък. Можахме да се насладим едва ли не на всички специалитети на оркестровата „кухня“: съставни тембри, разни образни атаки на тона, равномерни нараствания и затъхвания. Отново навсякъде отличен строй

и синхронност! Похваля заслужават в блестящите прояви на солистите Начо Петров (тромпет) и Георги Желязов (обой).

На Добрич Петков и софийските филхармонисти благодарим за двата часа красота и възторг!

Д. МАНОЛОВ

Засл. артист Добрич Петков дирижира Концерт за цигулка и оркестър № 3 от В. А. Моцарт със солист Георги Бадев, лауреат на международни конкурси.